Nou President de Govern

EDITORIAL

Un carreró sense sortida

Ja tenim President. Com a suprema forma de "participació" del poble en l'elecció dels seus governants, els ciutadans de l'Estat espanyol han pogut gaudir del dret d'especular sobre qui recauria el designi del Dictador i dels seus fidels acòlits del Consell del Regne. Escrutar la Voluntat del "Caudillo", tractar d'endevinar el seu caprici i la correlació de forces entre els diversos grups de dèspotes i bandits que ens governen: heus aquí a què s'ha reduït una vegada més la participació popular en la vida política.

Ja tenim President. Era difícil preveure concretament qui seria l'Elegit. Però era fàcil imaginar l'exclusió de dues possibilitats extremes : ni ultres ni evolucionistes; ni Iniesta ni Fraga. La política de retorn als anys 40 estava condemnada, avui a l'hora d'Europa, i la política evolucionista era un pas endavant massa audaç. Estem encara a l'hora de l'immobilisme continuista. Entre els dos extrems, ultra i evolucionista, qualsevol opció era possible.

L'elecció ha recaigut sobre un home, Carlos Arias Navarro, que es defineix únicament pel seu franquisme, que no sembla tenir cap lligam particular amb cap de les camarilles que comparteixen el poder: ni l'exèrcit, ni la Falange, ni l'Opus ni la democràcia cristiana franquista. Ha recaigut, doncs, en una de les persones que pot garantir l'equilibri entre aquests grups, en una línia continuista.

Mentre no hi hagi més elements, i en particular mentre no se sàpiga la composició del nou govern i els seus primers actes. és difícil fer previsions, Pocs són els personatges franquistes que no tinguin un passat negre, però el d'Arias n'és particularment: fiscal militar durant la guerra, governador civil fins a 1957, director general de seguretat durant 8 anys sota Camilo Alonso Vega - detrista memòria - i ministre de governació del govern Carrero. Serem governats, en suma, per un fiscal-policia, per un home de mà dura.

Les sentències ignominioses dictades contra Camacho i els seus 9 companys són un mal presagi en el mateix sentit. Les sentències, que van de 12 a 20 anys, no són altra cosa que una provocació contra tot treballador que vulgui exercir el seu dret legítim de reunió per la defensa dels seus interessos de classe.

(passa a la pàg. 2)

PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS, UNIU-VOS!

treball

òrgan central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 380 Barcelona, 1 de gener del 1.974 PREU : 5 ptes.

Llibertat per a Camacho i els seus companys!

Després de la farsa d'un procés arbitrari sense la més petita garantia jurídica, com han denunciat els delegats internacionals que han assistit al judici (mig centenar), el Tribunal d'Ordre Públic, complint les exigències de la dictadura franquista, ha imposat 20 anys de presó a Camacho, 20 anys a Saborido, 19 anys a Sartorius, 19 anys al capellà García Salve, 18 anys a Muñoz Zapico, 17 anys i 4 mesos a Soto, 12 anys a Acosta, 12 anys a Miguel Angel Zamora, 12 anys a Santiesteban i 12 anys a Fernández Costilla.

Aquestes condemnes expressen el temor d'una dictadura angoixada per l'auge creixent de la lluita de la classe obrera i del poble per la llibertat.

Què busca el règim amb aquestes condemnes monstruoses? A aquesta pregunta responien per endavant els dirigents obrers condemnats des de la presó de Carabanchel. "Tots ho sabem -deien-. Busquen aterroritzar la classe obrera i totes les forces antirègim... destruir les Comissions Obreres, separar els militants combatius de les masses i allunyar aquestes dels seus aliats en la conquesta de la democràcia... restar-nos forces per dur endavant els seus plans d'expoliació econòmica i continuisme polític." I en el mateix judici Camacho s'alçava enfront del tribunal franquista i deia: "si ens condemneu és la classe obrera que condemnareu i condemnareu també la possibilitat de la convivència pacífica en la societat espanyola."

Efectivament, aquest és el propòsit, la voluntat deliberada del caduc dictador i de les seves camarilles, que en condemnar en Camacho i els seus companys han condemnat la llibertat sindical, el dret dels treballadors i de tots els espanyols a reunir-se i associar-se lliurement. Però la seva política de repressió, de segrestament de les llibertats sindicals i polítiques no prevaldrà. CAMACHO

(passa a la pàg. 2)

Editorial

(Ve de la pàgina 1)

Fa pocs dies, quan Arias Navarro era Primer Policia del Regne, la plantilla de la Policia Armada era augmentada de més de 2.000 agents.

Tot sembla indicar, doncs, que el règim té por de la lluita de masses i que posa a punt les coses per afrontar amb els homes i els dispositius de repressió oportuns aquest difícil 1974, que s'anuncia prenyat de tensions laborals, socials i polítiques.

Això no vol dir que una política dura pugui fer-se realment efectiva. Tot dependrà del que vulguin els treballadors, els pobles d'Espanya. El mateix fet que sortissin en llibertat els detinguts de Sta. Maria Mitjancera (excepte 20 que queden retinguts) als mateixos moments que es dictaven lee sentències del procés 1.001 és una prova que no totes les cartes estan jugades.

*

De la commoció provocada per la mort de Carrero els ultres han sortit afeblits i marginats. Però afllament dels ultres no equival - ni de lluny - a renunciar a la repressió. El franquisme no pot renunciar a la repressió, que és la seva medul.la. El que fa, momentàniament almenys, es arraconar formes ideològiques cada cop més anacròniques, per tal de donar una imatge mes "respectable" davant del món.

Però no són aquests canvis de façana els que permetran fer sortir el règim de la profunda crisi en què es debat. Si Carrero no era ja Franco, no tenia el seu prestigi davant el conjunt de la dreta, Arias Navarro té un prestigi encara menor. L'estabilitat del continuisme es veu encara més amenaçada. I quan un règim feixista s'afebleix, esdevé més perillós i es veu temptat de recórrer a la violència pura i simple com a forma de govern.

La Declaració del Comità Executiu del Partit Comunista d'Espanya, del 22 de desembre, caracteritza en termes que poden semblar dramàtics però que són extremadament realistes la gravetat de la situació. Afirma que entren en un período ple de perills, en què una actitud tancada per part de les classes dominants pot fer degenerar la situació vers un clima de violències i aventures. Indica que tot allò que pugui disminuir aquesta tensió serà benvingut i contribuirà al necessari clima de concòrdia entre els espanyols, i precisa que "l'alliberament immediat d'en Camacho i els seus companys i l'AMNISTIA per a tots els presos i exiliats polítics, seria avui la mesura més oportuna a fi de crear el clima necessari per la reconciliació dels espanyols."

Malauradament, la monstruosa sentència contra els 10 de Pozuelo va en sentit contrari al camí que suggereix la declaració del PCE. Si aquesta línia d'intransigència i duresa es confirma en les accions del nou govern, si es dissipen les esperances d'una atenuació de les tensions, el futur immediat que ens espera no és gens tranquil.litzador.

Les reivindicacions populars no s'aturaran. Malgrat la dura repressió de masses d'aquests últims anys, mai la lluita de les masses havia arribat a mobilitzacions tan àmplies i combatives. Encara ressonen els ecos de la vaga general de Pamplona i d'altres grans accions vaguístiques de la classe obrera (com la prolongada vaga de la mineria asturiana) i d'altres capes populars. Mai la pagesia no havia recorregut a formes tan altes de lluita com durant la "guerra del pebrot". La paciència de la gent té uns límits davant de la pujada escandalosa del cost de la vida i les situacions d'injustícia flagrant. I enguany les tensions seran més agudes degut a la crisi i la recessió que s'anuncien a tot el món capitalista.

*

El règim es prepara a enfrontar-s'hi amb la repressió, el seu únic llenguatge. Es prepara a fer pagar als treballadors, als pagesos, a les capes mitjanes, els plats trencats d'una política econòmica desastrosa posada al servei d'una minoria d'explotadors.

Els que diuen ser partidaris d'una evolució cap a la democràcia des del règim poden trobar en això nous motius de reflexió: si no trenquen la seva complicitat - de silenci i passivitat -, si no fan passos decisius cap a la ruptura amb el règim, es faran responsables (juntament amb el franquisme) de l'agreujament inevitable de les tensions político-socials. La nostra política d'alternativa democràtica està oberta a ells i a tots els que estiguin disposats a trobar una sortida constructiva.

Mentrestant, la crisi s'aprofundeix. En aquestes condicions, és essencial que les forces democràtiques s'adonin clarament de la feblesa del franquisme i de la necessitat de passar a l'ofensiva. Es essencial que sàpiguen transmetre a les masses populars aquesta convicció i un enèrgic impuls per a la lluita. Els comunistes sabran a tot arreu estar a l'alçada del moment, posar-se al capdavant de totes les lluites de masses amb un esperit d'ofensiva sense vacil.lacions, fer que la classe obrera i les masses populars gravitin amb tot el seu pes sobre la situació política per tal d'avançar en tots terrenys cap a la llibertat. Així la voluntat repressiva del règim topa rà cada dia més amb el poble, amb la immensa majoria, que pot fer -i ha de fer-que el Primer Ministre policia sigui impotent per realitzar els seus propòsits.

Llibertat per a Camacho...

(Ve de la pàgina 1)

I ELS SEUS COMPANYS SÓN JA UNA BANDERA DE COMBAT QUE NO ES POT ABATRE I QUE AIXECA AMB LES SEVES PODEROSES MANS LA CLASSE OBRERA ESPANYOLA I EL PROLETARIAT INTERNACIONAL.

En conèixer-se les condemnes la Federació Sindical Mundial, en un ampli comunicat, s'ha dirigit als treballadors de tots els països i en particular als europeus i els ha cridat a estendre la mobilització per la llibertat d'en Camacho i els seus companys i en solidaritat amb els treballadors i els pobles d'Espanya en la lluita per la llibertat. Els dirigents dels principals sindicats americans s'han dirigit al Ministeri d'Afers Exteriors demanant l'anul.lació del procés. Els Consells Centrals dels Sindicats Soviètics, Iugoslaus i d'altres països socialistes també ho han fet immediatament, així com les centrals sindicals europees, d'Austràlia, d'Amèrica Llatina...

NO, LES CONDEMNES NO HAN TANCAT EL CAS! Ben al contrari, la llibertat d'en Camacho i els seus companys esdevé una constant de totes les lluites obreres i democràtiques, un punt de convergència amb les forces més diverses que, des de llurs posicions diferents en la cosa social i en la política, s'han d'oposar a aquestes condemnes. A cada fàbrica i centre de treball, als centres d'estudi, a tot arreu, cal informar del procés i de les condemnes, cal prendre acords per desenvolupar la campanya, cal incorporar l'exigència de llibertat per a Camacho i els seus companys a totes les plataformes reivindicatives. Ningú no pot callar davant d'aquestes monstruoses condemnes! L'església, que s'ha pronunciat pel dret dels obrers a la llibertat sindical, ha d'aixecar la seva veu, la seva protesta. Ho han de fer els professionals, tots els qui senten la justesa de les llibertats sindicals que en nom de tota la classe obrera reivindiquen en Camacho i els seus companys.

La lluita per la llibertat d'en Camacho i els seus companys, que és la lluita per les llibertats sindicals i pels drets de reunió i associació, la lluita per la democràcia, no pot cessar. Ans al contrari, ha de créixer i estendre's fins que milions de treballadors, d'espanyols, amb el suport dels nostres amics de tot el món, la fem triomfar.

Demà:

ALTERNATIVA DEMOCRATICA Y LUCHA DE MASA

amb les intervencions de Víctor Suárez i G. López Raimundo al Ple del Comité Central del Partit Comunista d'Espanya (setembre del 1.973).

Moviment obrer

La classe obrera no espera

Quan comença l'any 1974 es plantegen al moviment obrer, a tots els treballadors, el conjunt de problemes pendents heretats del 1973, acumulats durant 34 anys de feixisme, durant segles d'explotació i opressió amb breus parèntesi de llibertat. Aquests són problemes que EXIGEIXEN SOLUCIÓ i aquesta solució només pot venir a través de l'ENDERROCAMENT DEL FEIXISME, que és avui l'objectiu central. I l'exigència de masses de solució a tals problemes ha estat un dels elements determinants de la crisi del règim que s'ha posat de manifest i s'ha agudit zat per la mort d'en Carrero Blanco.

L'atemptat que ha costat la vida a l'home "garantia" de la "continuïtat" ha semblat certament que eclipsava per un moment la resta dels problemes. Però en la mesura que la desaparició d'en Carrero NO HA RESOLT RES, en la mesura que el que sí que ha fet és recordar que mentre hi hagi feixisme són possibles les pitjors aventures contra els interessos del poble, en la mesura que la NECESSITAT DE LLIBERTAT resulta més patent, hem d'intensificar la lluita. INTENSIFICAR, ara, LA LLUITA DE MASSES.

Plantegem tots els problemes

I per intensificar la lluita, la lluita de masses, cal que tinguem constantment present per què necessitem la llibertat. I si la necessitem per tenir un marc polític més favorable per a la solució de tots els problemes pendents, es tracta precisament de plantejar, ara, amb tota la força, TOTS ELS PROBLEMES, TOTES LES REIVINDICACIONS.

En primer lloc totes les reivindicacions derivades dels darrers decrets del govern Carrero, els decrets de CONGELACIÓ de "salaris i preus". Això dels preus ja veiem què ha estat: l'única cosa que podia ésser, que ELS PREUS HAN CONTINUAT PUJANT. Durant les festes de Nadal han fet nous salts, han donat una nova estirada. I les perspectives no són optimistes. La congelació de preus NOMÉS S'HA NOTAT, només ha tingut repercussió en l'índex oficial del cost de la vida, en els números "misteriosos" que manifassegen a l'Institut Nacional d'Estadística, que és a l'únic lloc on han fet cas de l'ordre del govern. Una altra escandalosa ADULTERACIÓ! I tenen la barra de dirnos que al novembre el cost de la vida va augmentar només un 0'13 per cent. I QUE L'ALIMENTACIÓ VA BAIXAR un 1'2 per cent! Bona prova de com són de "fiar" aquestes estadístiques!

Pel que fa al decret de congelació de salaris, la seva eficàcia depèn DE NOSALTRES. Podem fer-lo fracassar també! Després dels famosos decrets s'han conquerit augments superiors als "oficials" a LAFORSA, SOLVAY, SEAT i altres empreses, augments de l'ordre de les 40.000 pessetes l'any!

Precisament en el terreny de la lluita reivindicativa tenim grans batalles pendents. Convenis en discussió (llana, seda, ram de l'aigua, fanalers, assegurances, nombroses empreses...), laudes o convenis signats ara d'esquena als treballadors i que cal trencar, com el del metall al Baix Llobregat. NECESSITATS reivindicatives a imposar a tot arreu! Les grans batalles obreres d'aquests darrers mesos a Catalunya, Astúries, Guipúscoa, Navarra, Santander, Madrid, Valladolid... ens mostren el camí I LA CAPACITAT DE LLUITA DE LA CLASE OBRERA.

Per tots els nostres drets

I amb les reivindicacions salarials tots els drets dels treballadors. Els drets de REUNIÓ, d'ASSEMBLEA, de VAGA. La SOLIDARITAT amb els dirigents obrers represaliats a cada lloc, la solidaritat amb tots els lluitadors per la llibertat. La solidaritat amb en CAMACHO i els demés dirigents obrers del procés 1.001, condemnats a penes monstruoses, la LLIBERTAT dels quals cal exigir i fer d'aquesta exigència una batalla PERMANENT de la classe obrera espanyola per la significació d'aquests homes, significació que el propi judici ha ressaltat. Cal donar a aquesta batalla tot el seu significat de lluita PER LA LLIBERTAT SINDICAL. La solidaritat també amb els 4 companys de la TERMICA pendents d'un consell de guerra, amb en Salvador Puig Antich amenaçat de pena de mort...

Elements tots aquests que han estat presents a les accions de cada dia en aquest passat mes de desembre tan ric en lluites i particularment a les dels dies 12 i 20. Jornades de lluita que han tingut importància tant per les accions hagudes (Catalunya - particularment el Baix Llobregat-, Navarra, Madrid -tèxtil i construcció-, Guipúscoa, Astúries...) com per la tasca d'EXPLICACIÓ DE MASSES per part de l'avantguarda, de la necessària explicació pública, oberta, de l'estreta relació entre els interessos més immediats dels treballadors i les exigències de llibertat sindical, de llibertats polítiques.

El nivell de consciència, de maduresa i també d'organització demostrat per les masses a les accions dels darrers mesos, així com la crisi política que vivim, es traduiran en grans mobilitzacions segons com sigui la capacitat dirigent de l'avantguarda. Dependran fonamentalment del nostre encert en els plantejaments, en les orientacions generals i, ALHORA, de la nostra capacitat de direcció concreta, al capdavant de les masses.

Aquest i no pas cap altre és el camí per la REALITZACIÓ de la VAGA GENERAL POLÍTICA, de la VAGA NACIONAL, el camí cap a la LLIBERTAT.

La mort de Carrero agreuja la crisi

Declaració del Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya

L'atemptat mortal contra Carrero Blanco ha fet precipitar bruscament la crisi en què es debat el règim franquista des de fa temps. La desaparició del personatge clau entorn del qual s'havia erigit laboriosament el mecanisme continuista crea noves i greus dificultats a la pervivència de la dictadura.

La situació és extremadament greu, la més greu viscuda pel franquisme des del final de la Segona Guerra Mundial. El poble es pregunta: Què significa aquest atemptat? Què passarà?

Els comunistes, conscients de les nostres responsabilitats davant de la classe obrera, davant de tot el nostre poble, volem fer sentir la nostra veu, volem contribuir a orientar, amb la màxima determinació i responsabilitat, tots els esforços dels qui aspiren a la llibertat i a la justícia.

No se sap qui és l'autor de l'atemptat. Segurament trigarà a saber-se i potser no se sabrà mai. Portaveus bascs autoritzats han expressat "seriosos dubtes" sobre la paternitat de l'acte atribuïda a una o altra branca d'ETA, i l'acusació policíaca contra 6 militants d'aquesta organització pot ésser només que una calúmnia grollera per desorientar l'opinió pública. Caldrà estar molt alerta a tot possible muntatge que pretengui fer el govern en el seu esforç nerviós per trobar pressumptes culpables.

Tot i que cap hipòtesi no pot ésser exclosa encara, la perfecció tècnica de l'acte terrorista fa pensar en algun grup recolzat des de posicions sòlides i poderoses.

Els comunistes, amb la immensa majoria de les forces democràtiques i revolucionàries, rebutgem els mètodes del terrorisme individual que, lluny d'impulsar l'activitat oberta i àmplia de les masses per la llibertat, creen situacions confoses i que poden facilitar les violències repressives.

Serenitat o feblesa?

La incapacitat del règim per resoldre els grans problemes pendents en tots els ordres de la vida del país i el combat de les masses populars són causa de la crisi política que pateix el règim, crisi que, degut a l'atemptat i independentment de qui sigui l'autor material d'aquest, entra en una nova fase, molt més aguda. Amb en Carrero desapareix un home que s'havia esforçat per situar-se per damunt de les fraccions del franquisme, però que no havia aconseguit de satisfer ni els uns ni els altres i al qual mancava el carisma d'en Franco. Amb la seva mort s'obre una fase d'agudització de la lluita entre els diferents clans polítics. Sobre les despulles del mort cada camarilla esmola les eines i es disposa a treure'n el màxim profit en un moment en què en Franco no és més que una ombra de si mateix, incapaç fins i tot de mostrar-se a la televisió, en uns moments tan greus, per explicar els fets i la posició del govern als ciutadans.

La "serenitat" demanada pel govern i observada entre les forces del franquisme no pot enganyar ningú. No és la serenitat dels qui confien en si mateixos. És la paràlisi consternada produïda per la seva debilitat davant d'un fet que posa en perill un equilibri que ja abans era precari.

Una de les mostres d'aquesta debilitat és que la lògica revifalla d'exasperació i violència "ultres" no hagi trobat gairebé ni el més mínim eco. Els ultres han donat una imatge irrisòria. No han mobilitzat més que alguns centenars de nostàlgics de la guerra civil. Febles i aïllats, no han aconseguit arrossegar ni el propi govern, que intenta minimitzar el fet i cridar a la calma. La premsa d'empresa -expressió d'una bona part de la burgesia- ha reaccionat immediatament contra qualsevol intent d'aprofitar la circumstància per desfermar un clima d'histèria i de guerra civil. L'article d'Areilza a "La Vanguardia" d'avui és també una contribució a aquest important objectiu. Altes jerarquies de l'Església tan significades com els bisbes Tarancón i Jubany han tingut clarament la mateixa actitud. Els crits de "Tarancón al paredón", "Obispos a Zamora" i d'altres, sentits a Madrid i Barcelona, són el signe de la ràbia impotent dels fanàtics de la dreta.

En tot cas estem en un moment en què el futur immediat està carregat d'incògnites. Qualsevol cosa és possible sota un règim feixista condemnat a mort, sense excloure les batzegades de violència incontrolada. A Mataró, per exemple, els passats dies 20 i 21, alguns agents de la Brigada Social van detenir indiscriminadament i van apallissar sense cap motiu aparent una vintena de persones.

Només hi ha dues opcions

El país viu una forta tensió. Què passarà?, es pregunten milions d'espanyols.

La resposta a aquesta pregunta la dóna la recent declaració del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya: "passarà allò que els ciutadans del nostre país es proposin que passi".

La situació és tal que, com indica l'esmentada declaració del PCE, només hi ha dues opcions possibles per als pobles d'Espanya: "O s'aconsegueix un diàleg, una convergència de totes les forces interessades en que es realitzi el pas de la dictadura a la democràcia tot superant la passada guerra civil i amb la creació d'un clima nou de convivència cívica que apropi Espanya a Europa i al món, o Espanya quedarà, per un llarg temps, sotmesa als vaivens de la violència, ja que a la repressió i a l'enduriment del poder, determinats per l'aïllament i la realitat social, per l'entestament de continuar a considerar el país com un vedat tancat d'una minoria privilegiada, respondrà cada cop amb més energia la lluita i fins i tot la violència de les forces populars a les quals no es deixa cap altre camí per manifestar-se i defensar-se".

En les circumstàncies de particular gravetat que viu el país és urgent que tothom, que cada ciutadà, que cada home i dona del poble s'adoni que ningú no pot inhibir-se. Tot estenent i aprofundint les nombroses lluites que ja estan en curs és indispensable que tothom participi en la tasca vital d'aïllar, desplaçar i abatre la dictadura franquista que tants desastres ha portat als pobles d'Espanya.

Urgeix el PACTE PER LA LLIBERTAT

En aquests moments és essencial que totes les forces socials i polítiques que s'oposen a la política de catàstrofe a la qual inevitablement ens porta el continuisme dictatorial, convergeixin

La mort de Carrero...

per tal de donar una sortida positiva a la situació amb el mínim de violència i desordre. A Catalunya, les plataformes unitàries constituïdes per la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i l'Assemblea de Catalunya són concrecions importants d'aquesta convergència i situen el poble català al capdavant de la lluita dels pobles d'Espanya contra el franquisme, donant-li una responsabilitat particular en aquest procés. Els organismes unitaris assolits a Catalunya tenen el deure de projectar cap enfora de Catalunya i estimular la unitat aquí a conseguida.

Però a Espanya -també a Catalunya- hi ha forces lligades a la gran burgesia i a l'aparell de l'Estat que, amb una actitud positiva, podrien facilitar una sortida democràtica tot rebutjant qualsevol temptació d'establir compromisos amb el règim.

Els comunistes, fent-nos ressò dels interessos de les masses populars, creiem que qualsevol actitud que contribueixi a allunyar el clima de violència, encara que només sigui parcialment, és positiva. Però declarem una vegada més que no hi pot haver cap solució des del règim mateix i invitem totes les forces polítiques i socials, les persones destacades, les entitats de tot tipus interessades en evitar el caos, a trencar amb el franquisme, a convergir amb l'oposició antifranquista en un PACTE PER LA LLIBERTAT que faciliti l'accés a la democràcia amb el mínim de perjudicis. Segons la nostra opinió aquest pacte hauria de concloure's sobre la base dels 4 punts següents:

1. Govern provisional d'àmplia coalició.
2. Amnistia per a tots els presos i exiliats polítics.
3. Llibertats polítiques sense cap discriminació.
4. Eleccions a unes Corts constituents que decidiran el caràcter del futur règim polític.

Aquesta invitació la fem no sols a les forces polítiques i civils. La fem també als membres de l'aparell de l'Estat, als funcionaris de l'administració i, particularment, a les forces armades, que no poden resignar-se a ser utilitzades per unes minories que les fan i les volen seguir fent instrument de la seva dominació sobre el poble i de la seva corrupció. Si les forces armades volen ser una institució al servei del país i no al servei d'unes minories que l'oprimeixen, han d'evitar de comprometre's amb qualsevol sortida política que es faci al marge de la voluntat popular.

...i empènyer la lluita de tot el poble

El P.S.U. de Catalunya recull i fa seus els advertiments continguts en la declaració del P.C.E. relatius a la gravetat de la situació que estem vivint i, més encara, de la que s'aproxima. Efectivament, la crisi del règim franquista s'aguditza en uns moments en què els problemes econòmics i socials empitjoren a tot el món capitalista, agreujats a Espanya per la política desastrosa de la dictadura. Les masses populars s'alcen cada dia amb més vigor contra una situació que deteriora constantment les seves condicions de vida i aquesta empenta popular ningú no pot aturar-la.

Quan està a punt de començar el nou any 1974 s'acumulen una multitud de problemes. Alhora que tothom espera una pujada vertical de preus, el govern ha implantat una congelació de salaris amb la qual vol fer pesar sobre els treballadors de la ciutat i del camp i sobre les capes mitjanes de la població les conseqüències econòmiques dels seus errors i de les seves injustícies. Caldrà, doncs, continuar la lluita obrera i popular contra la carestia, contra la congelació salarial i per totes les reivindicacions de les masses.

Però aquesta lluita és inseparable de la lluita política. En primer lloc, de la lluita antirepressiva: per la llibertat de Camacho i els seus companys, per la llibertat dels 113 demòcrates detinguts a Barcelona el 28 d'octubre, per l'anul.lació dels consells de guerra als treballadors de la Tèrmica -Manuel Pérez Ezquerra i els seus companys-, per l'abolició de la pena de mort i per salvar la vida de Salvador Puig Antich, per l'AMNISTIA. I al mateix temps cal continuar la lluita decidida pels drets de reunió i associació, per les llibertats polítiques, per la democràcia, avançant amb decisió cap a la VAGA GENERAL POLÍTICA i la VAGA NACIONAL.

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya crida els comunistes a posar-se al capdavant de la lluita del nostre poble, a fer el treball d'explicació que avui correspon, a mantenir l'ofensiva de masses tot salvaguardant les organitzacions i els militants enfront de qualsevol intent repressiu, a situar-se, en definitiva, als primers rengles del combat i a posar totes les forces en tensió per avançar cap a la llibertat.

A baix la dictadura!

Llibertat!

Democràcia!

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Barcelona, 23 de desembre del 1.973.

(Els subtítols són de la redacció de TREBALL)

Terrassa

Accions repressives

Agressió el dia 20 de desembre per part d'uns desconeguts al Centre Social del barri de St.Llorenç, conegut per les seves posicions democràtiques, amb destrosses de material per valor de més de 70.000 pessetes.

El dia 26 la policia penetra violentament a l'església del mateix barri de St. Llorenç i atropella els dos capellans Daniel i Damià.

CONSERVAR EL LLOC DE TREBALL!

El butlletí LUCHAS OBRERAS nº 6 fa referència a una reunió d'empresaris del sector de plàstics al sindicat de químiques de Barcelona, el 2 de novembre, en la qual es va plantejar la crisi que s'anuncia en el sector - després d'un any de negocis fabulosos - degut al problema del petroli, a les pujades de preus i a les previsibles tensions laborals. Diu LUCHAS OBRERAS:

"La reunió va acabar amb la sol.licitud de: Autorització de reducció de la jornada laboral, Reducció de plantilles, Ajornament del nou conveni col.lectiu fins a la normalització de la situació, i d'altres avantatges.

"Això vol dir que LA LLUITA PER CONSERVAR EL LLOC DE TREBALL, JUNTAMENT AMB LA LLUITA CONTRA L'ENCARIMENT DEL COST DE LA VIDA, SERA UNA TASCA PRINCIPAL L'ANY VINENT".

Només cal afegir que ho serà no sols al sector de plàstics, sinó a la majoria de sectors industrials.

Denunciem...

La situació política que estem vivint aguditza els temors de la dictadura i exacerba la seva naturalesa repressiva.

Després de l'atemptat contra en Carrero Blanco han tingut lloc detencions i actes agressius de les bandes policíaques i feixistes que cal denunciar i a les quals cal fer front i mobilitzar les àmplies masses,el conjunt de la població, contra aquestes accions i propòsits repressius de la dictadura.

A Madrid, sense justificació de cap mena, ha estat detingut el conegut dirigent obrer comunista SIMÓN SÁNCHEZ MONTERO, que ja va passar llargs anys empresonat. Amb ell han estat detinguts altres demòcrates i el dia 20 es van fer centenars de detencions preventives i escorcolls domiciliaris. També hi ha hagut detencions a Astúries, Bilbao, Santander, Barcelona i altres indrets d'Espanya.

Per altra banda, s'anuncia per a una data propera el consell de guerra contra Manuel Pérez Esquerra i els seus companys, obrers de la Tèrmica. CAL REFORÇAR LA MOBILITZACIÓ EN LLUR DEFENSA I EXIGIR QUE LA JURISDICCIÓ MILITAR ES DESENTENGUI DEL PROCÉS I EL TRASLLADI A LA JURISDICCIÓ CIVIL!

El consell de guerra contra en Salvador Puig Antich sembla que ha estat fixat pel proper dia 10 d'aquest mes. Les dues penes de mort de la petició fiscal, en les actuals condicions, fan temer el pitjor. Per això urgeix intensificar la campanya contra la pena de mort i per la salvaguarda de la vida d'en Puig Antich.

Pel que fa als 113, continuen sense rebre la llibertat provisional una vintena: Antoni Cantano, Jordi Carrera, Bernardí Castro, Francesc Frutos, Eduard Gil, Francesc Ruiz, Joan Mayoral, Antoni Martínez, Manuel Martínez, Josep Monés, Antoni Muñio, Andreu Nebot, Miquel A. Soriano, Octavi Pellissa, Carles Prieto, Josep Mª Vidal,Celestí Regué, Enric Majó i algun altre. Exigir que el T.O.P. els posi en llibertat, com ho ha fet ja amb els altres processats, és una tasca urgent.

EXIGIM A TOT ARREU L'ANUL.LACIÓ DE TOTS ELS CONSELLS DE GUERRA I PROCESSOS PENDENTS, LA LLIBERTAT DE TOTS ELS EMPRESONATS, L'AMNISTIA!

Vida del Partit

Campanya dels 3 milions

Llista nº 2

COMARCA 30, 23.215 ptes.- C.E., 3.000 ptes.- GRUP BOLÍVAR, 22.949 ptes.- BARCELONÈS: Barcelona, 72.028 ptes.; Santa Coloma de Gramenet, 7.082 ptes.- BAIX LLOBREGAT: Prat de Llobregat,1.854 ptes; Molins de Rei-Sant Feliu (2 lliuraments) 4.034 ptes.; Cornellà-Sant Joan Despí, 3.652 ptes.- VALLÈS OCCIDENTAL: Sabadell (3 lliur.), 13.743 ptes.; Terrassa (6 lliur.), 19.394 ptes.;Sant Cugat (2 lliuraments), 1.450 ptes.- VALLÈS ORIENTAL: (2 lliur.), 5.725 ptes.- OSONA: Vic (2 aportacions), 2.390 ptes.- BAGES: Cardona, 80 ptes.- MARESME: Mataró, 13.548 ptes.- TARRAGONA: 14.435 ptes.- BAIX EBRE-MONTSIÀ: Ametlla de Mar (3 aportacions), 2.052 ptes.; Amposta (2 aport.), 1.855 ptes.; Sant Carles de la Ràpita, 1.000 ptes.- CÈL.LULA DEMOCRÀCIA: (4 aportacions), 5.156 ptes.

Total : 169.478 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: Un company francès, 625 ptes.; Montserrat i família 500 ptes.; M. i MT., 2.000 ptes.; N., 1.000 ptes.; C.E. (1 donatiu),1.500 pts. Ramon, 3.000 ptes.;19 aportacions, 9.002 ptes.

Total : 17.627 ptes.

Total de la llista nº 2 :	236.269 ptes
Suma anterior:	392.666 ptes
Suma i segueix:	628.935 ptes

A petició dels interessats acusem recepció de les quantitats següents:

Santa Coloma de Gramenet: Leon i simpatitzants (octubre), 2.000 ptes. Terrassa: Grup Agapito (2 lliur.), 2.625 ptes. Ametlla de Mar: Un amic del Partit, 400 ptes.

CLASSIFICACIÓ DE LES 10 PRIMERES ORGANITZACIONS:

1. Sabadell	52.515 ptes.
2. Comitè de Barcelona i col.laboradors	48.011 "
3. Terrassa	44.615 "
4. Cèl.lula Democràcia	24.401 "
5. Comarca 30	23.215 "
6. Grup Bolívar	22.949 "
7. Horta	20.370 "
8. Santa Coloma de Gramenet	19.457 "
9. Cornellà-Sant Joan Despí	16.258 "
10. Tarragona	14.435 "

A totes les organitzacions

Tal com deia la declaració del Comitè Executiu de setembre passat amb la qual s'iniciava la Campanya dels 3 milions, dins de la primera quinzena d'aquest mes de gener es farà el primer balanç dels resultats assolits fins a fi de 1.973.

Demanem, per tant, a totes les organitzacions que encara no ho hagin fet que presentin les liquidacions que tinguin pendents del 1.973 amb tota urgència, per tal de facilitar el balanç que aquest respongui a la realitat.

Al mateix temps volem fer una crida a totes les organitzacions i a tots els militants perquè intensifiquin la campanya, perquè posin en pràctica noves iniciatives i trobin nous camins per recollir entre el nostre poble els 3 milions de pessetes per a la premsa del Partit.

AJUT ALS PRESOS

(Últimes aportacions)
Comarca 10, 250 ptes.
Ametlla de Mar: Un amic del Partit, 600

AJUT AL VIETNAM

(Últimes aportacions)
Santa Coloma de Gramenet, 500 ptes.
Mataró, 100 ptes.

Joan Vilardaga ha mort

A finals del 1973 ha mort a Ills (Rosselló) el company JOAN VILARDAGA, responsable del P.S.U. de Catalunya en aquesta comarca. Havia nascut fa 62 anys a Puigreig. Gaudia d'una gran estimació entre els seus companys per la seva capacitat política, abnegació i fermesa. TREBALL envia als seus familiars i amics el seu condol.

El sentit de les reivindicacions universitàries

Després de tres mesos d'obligades vacances més de 30.000 universitaris van a iniciar, per fi, el curs acadèmic: les promocions que aquest any accedeixen per primer cop a l'ensenyament superior i la totalitat dels cursos de la Universitat Central de Barcelona.

A través de la premsa i per altres mitjans es coneixen els innombrables problemes que planen sobre la Universitat. Citem, però, els més significatius: el nou calendari acadèmic; l'onada selectiva que ha afectat sobretot les noves promocions; els nous plans d'estudis; les sancions i expulsions d'estudiants i professors que enguany afecten també catedràtics i el personal no docent. Aquesta és, en síntesi, la llista de les qüestions més sobresortints. I al marge o en relació amb elles cal afegir-hi els problemes a cada curs, a cada departament, a cada facultat. Tot plegat és l'expressió de la situació crítica de la Universitat, de la seva pràctica paralització com a institució d'educació i cultura. El responsable és ben conegut: la dictadura d'en Franco i d'una manera directa el seu Ministeri d'Educació.

No ens interessa ara aturar-nos en el detall de cada problema, sinó, sobretot, orientar tot el poble, els universitaris i especialment els estudiants sobre la qüestió que avui preocupa essencialment: com fer front a aquesta situació.

La preocupació essencial del moviment estudiant ha d'ésser partir dels problemes que afecten la totalitat dels estudiants. Una vegada més cal insistir que el moviment estudiant té la seva base i la seva raó de ser en les seves reivindicacions pròpies, en el desenvolupament dels conflictes reivindicatius. En prendre en les seves mans tots els motius de lluita que la situació present conté, els estudiants no es poden quedar simplement en la protesta. Cal protestar, sí, però endemés cal desenvolupar la lluita, sense defallir ni perdre l'esperança, cap a la consecució de victòries que s'arrenquin al govern, cap a objectius que no solament mobilitzin els estudiants sinó que també atreguin envers ells la simpatia del poble perquè reflecteixin aspiracions comunes. Cal connectar els problemes reivindicatius dels estudiants amb les necessitats socials en matèria educativa. La selectivitat o les sortides professionals, per exemple, són qüestions que desborden el marc universitari.

De la protesta cal saber passar a l'alternativa. Alternativa, encara que sigui parcial, a cada qüestió, com a peça de l'engranatge del moviment cap a objectius superiors. Alternativa global a la selectivitat, a la Llei General d'Educació, a l'actual Universitat, com a centre de les aspiracions populars en matèria d'educació.

Val la pena de recordar dos moments importants de la lluita dels estudiants: La vaga a la facultat de Medicina a Madrid i la Jornada del 14 de febrer contra la Llei d'Educació. Ambdós exemples ensenyen les formes i el caràcter que, avui més que mai, ha de prendre el moviment dels estudiants: partir de les seves reivindicacions pròpies i connectar amb el poble, amb les necessitats educatives d'aquest. Aquesta és la tasca que està a l'ordre del dia. Des d'aquí el moviment estudiant apareixerà a l'escena política, davant de les forces socials més dinàmiques, davant de la classe obrera, amb una gran responsabilitat, com a portaveu dels interessos populars, com a portaveu d'una alternativa a l'actual estructura del sistema educatiu.

En prendre la direcció que aquí hem esbossat el moviment estudiant esdevé un moviment de masses, un moviment revolucionari, esdevé protagonista del canvi que el país requereix.

Per a totes les forces polítiques i socials, realment responsables, la situació de la Universitat ha de ser objecte de preocupació. Des de tot arreu, també des de fora de la Universitat, cal donar suport a la lluita universitària, cal mantenir vius l'interès, la informació, la denúncia dels problemes universitaris i de l'educació. Avui existeix una convergència real de posicions que, encara que provinguin de diferents sectors, coincideixen en assenyalar el Ministeri com a responsable de l'actual situació i que denuncien la manca de llibertat que la Universitat pateix. L'exigència mínima que tots aquests sectors formulen és que la Universitat, això és, tots els qui la integren, hauria de ser lliure per trobar les solucions més vàlides als seus problemes, sense les imposicions arbitràries del govern.

Aquesta exigència de llibertat, necessitat imperiosa per la Universitat, pel moviment estudiant, és allò que resum l'estat d'opinió general. Cal convertir aquesta exigència també en palanca del moviment universitari, en expressió de convergència democràtica entre diferents sectors i integrar-la a la perspectiva de la ruptura democràtica.

VANDALISME POLICÍAC A SABADELL

El Comitè Local de Sabadell de la Joventut Comunista de Catalunya denuncia en un full la detenció, amb formes brutals, de 10 joves d'aquella ciutat, el 21 de desembre. Transcribim alguns paràgrafs del full de la J.C.C.:

"El passat dia 21 foren detinguts al Poble Nou 10 joves, dels quals 8 han estat traslladats a la presó. Aquests són: Dolors Guillén, Antoni Ruiz, Romuald Aguilar, Josep Mª Gil, Ferran Nieto, Roc Fernández i la seva dona i Rafael Chica (al qual s'en dugueren en no trobar el seu fill, a qui volien detenir).

La policia, per intentar atemorizar la població, va esgrimir els mètodes més brutals. Armats amb metralletes van encerclar tot el barri, van trencar vidres de les cases, televisors, van maltractar la població, van tirar portes a terra.

Els volien acusar d'intentar fer actes terroristes i deien que havien rebut armes. Acusació d'allò més fantàstica i de la qual, naturalment, no han trobat cap prova. No se'ls ha pogut acusar de res i la seva retenció a la presó és una arbitrarietat més d'aquest règim policíac."

Acaba de sortir

Josep Moix ha mort

Pau Casals

XILE: Solidaritat!
Rèquiem per Pablo Neruda

Ensenyament

La Iugoslàvia socialista i multinacional

El camp, la lluita obrera, els preus

Documents

Els col·legis professionals

El projecte de llei sobre col.legis professionals es troba en mans de la Comissió corresponent de les Corts. Això es produeix en un moment en què l'activitat democràtica dels col.legis pren nova força i nova amplària; en un moment també en què la situació política del país força tots els sectors socials a prendre posició davant del nostre futur immediat, la qual cosa significa avui definir-se en relació a l'alternativa democràtica.

No deixa de ser curiós que unes entitats que solen ser a d'altres països reminiscències medievals i reductes d'un corporativisme estret i reaccionari (recordi's la campanya recent, a França,del Col.legi de Metges contra la legalització de l'avort), i que per la seva estructura mateixa afiliïn els professionals dels restants treballadors - associats en sindicats -, siguin a l'Estat espanyol un canal d'expressió democràtica, que sovint recull,fins i tot, la problemàtica de les noves promocions assalariades o s'enfronta amb la política del capitalisme monopolista d'estat. L'explicació és ben senzilla: degut a la falta de llibertats,qualsevol canal legal existent és aprofitat per a l'expressió democràtica. Es una mostra més de l'anormalitat en què vivim.

Una primera victòria

Per primera vegada, la Ponència del projecte de llei ha reunit la premsa i ha fet conèixer el nou redactat que es posarà a debat. Segons les informacions que ha donat, entre el projecte del govern i el redactat actual hi ha diferències substancioses. Es parla amb insistència de l'"autonomia col.legial", es suprimeix el "juramento a los Principios fundamentales del Movimiento" (substituït per l'"acatamiento a las Leyes Fundamentales"), es suprimeix "la dependencia de los Colegios respecto de los ministerios correspondientes" (substituïda per "la adscripción a los ministerios correspondientes"), etc. Com han comentat diversos periodistes,caldrà veure amb el text a la mà si aquests canvis ho són de veritat o si només són un brillant exercici semàntic que permet de dir el mateix amb paraules diferents. Però el fet important és que el govern s'ha vist obligat a dir que ho havia canviat tot i que els primers debats a les Corts han posat de manifest una resistència important entre els procuradors, habituals corifeus del Govern, a admetre una llei tan repressiva. Aquestes actitudes són ja una primera i important victòria i mostren fins a quin punt la continuïtat, extensió i generalització de la lluita pot obligar el poder a cedir a les reivindicacions dels professionals.

La pràctica ha demostrat que davant dels intents repressius del règim només hi ha una actitud possible: passar a l'ofensiva, ampliar el ventall de forces que s'oposen a la dictadura en cada sector social i en cada front de lluita.

Intensificació de la presència política

Aquestes darreres setmanes, l'activitat dels Col.legis en la mobilització solidària amb els 113 ha posat de manifest fins a quin punt les posicions democràtiques tenen una arrel de masses. En són una prova evident les assemblees realitzades als Col.legis, la nota pública de protesta signada per Aparelladors, Advocats, Arquitectes, Enginyers i Llicenciats, la signatura de cartes, la solidaritat econòmica, l'ajut del Col.legi d'Advocats com a centre permanent d'informació i convergència.

La presència a la reunió del 28 d'octubre a Santa Maria Mitjancera d'homes plenament representatius de diversos col·legis i d'un conjunt de professionals de reconegut prestigi en són un altre exemple.

El debat a les Corts situa novament en primera línia del combat democràtic l'activitat dels col.legis. A Catalunya, els degans dels Col.legis d'Arquitectes, Enginyers, Llicenciats, Aparelladors i Advocats han fet una declaració pública sobre el projecte de llei en què es pronuncien pels principis reguladors següents: plena autonomia; absoluta democràcia en les eleccions per als càrrecs directius; reconeixement del paper dels col.legis en la vida pública; no a qualsevol jurament per accedir als càrrecs directius.

Cal continuar la lluita, estendre-la a d'altres col.legis, generalitzar-la a tot l'Estat espanyol, projectar-la a nivell popular i ciutadà,vincular-la a les lluites de tots els professionals;fer-ne en definitiva un instrument en la lluita per les llibertats democràtiques. La defensa dels interessos professionals porta i portarà cada cop més a la necessitat de prendre una clara opció per la llibertat i la democràcia, contra la dictadura. Aprofundir aquesta lluita, propiciar la més gran convergència de forces al si dels col.legis, és avui la tasca prioritària, ja en marxa.

Any de victòries electorals democràtiques

1973 ha estat un any d'eleccions i de victòries democràtiques:

Col.legi d'Arquitectes: candidatura: Anglada com a secretari. Col.legi d'Aparelladors; candidatura: Abad com a degà. Col.legi de Metges: triomf majoritari de la candidatura democràtica per a l'assemblea de compromissaris, tot i que fou invalidada després amb una argúcia jurídica pel fet de no haver-hi hagut el quòrum gairebé impossible d'obtenir. Col.legi d'Advocats: triomf de la candidatura única i unitària. Col.legi de Llicenciats:triomf de la candidatura democràtica (Vintró com a vicedegà), que va guanyar per 959 vots contra 275 (xifres màximes) davant la candidatura de la FERE i Sindicats; en aquest col.legi es celebraven les primeres eleccions després que el Tribunal Suprem hagués fallat a favor dels llicenciats i en contra del Ministeri en l'intent d'aquest de prohibir-les.

I no sols a Catalunya s'obtenen victòries. Per citar només els exemples més recents, hi ha el triomf de candidatures democràtiques als Col.legis d'Advocats de San Sebastián i Sevilla (candidatura A. de Cossío); al Col.legi de Llicenciats de Madrid (candidatura: Terrón com a degà) i al Consell Superior de Col.legis d'Arquitectes (candidatura: Cebrián).

Les derrotes de la candidatura Ruiz-Giménez, al Col.legi d'Advocats de Madrid (on el pes dels advocats-funcionaris és enorme) i de la candidatura Vázquez Montalbán a l'Associació de Premsa de Barcelona indiquen, malgrat tot, pel nombre de vots obtinguts, un important avenç de les forces democràtiques i un progrés en la unitat d'aquestes forces.

Un element fonamental de tots aquests triomfs és la vinculació cada cop més gran dels Col.legis a les lluites dels professionals.